

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα .. τί καλά!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλαί

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξουσία — κι' ὅποτε μοῦ κατεβρίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέλωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑστὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Νοεμβρίου δεκάτη,
χοροὶ καὶ ραχάτι.

Ποῦντος τρακόσα δεκαεπτὰ,
φεύγουν Καισάρων μοῦτρα σεπτὰ.

Τέρι λίρι, τέρι λίρι,
τοῦ Τρικούπη τὸ ψαλτήρι.

Λέγουν καὶ γράφουν οἱ Κορδονάτοι
μὲ λέξεις μαύρας καὶ φοβερὰς
πῶς προσεκλήθη μέσ' ἑστὸ Παλάτι
καὶ ὁ Τρικούπης ὁ Μυταρᾶς,
αὐτὸς ὁ Ἀγγλος καὶ ὁ Μογγόλος,
ποῦ ἐσκεπάσθη μὲ μαῦρα ὅλος.

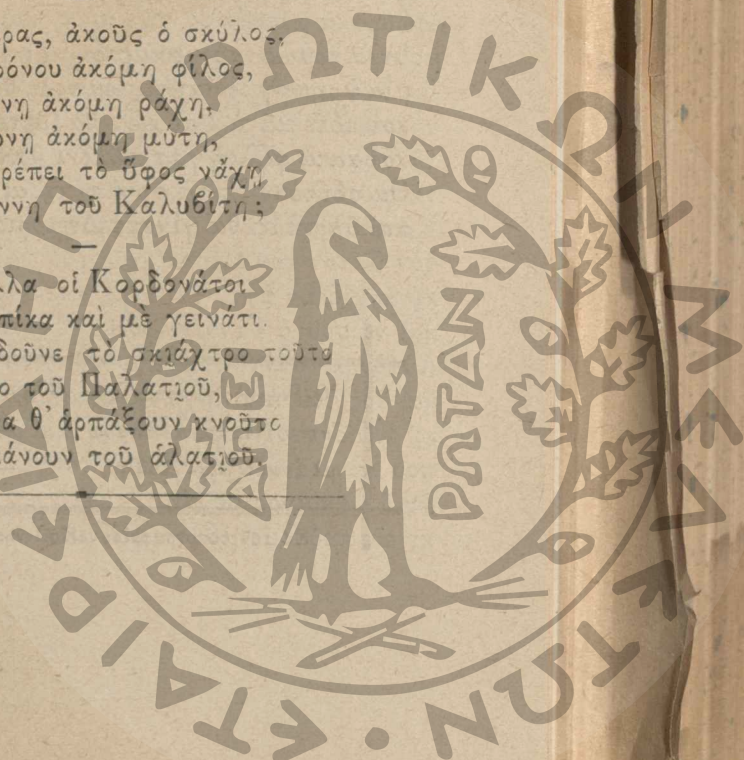
Ἀκοῦς νὰ πάη μὲ τόσο θάρρος
ὁ γυψ τοῦ ἔθνους κι' ὁ πρῶτος γλάρος;
Ἀκοῦς ὅτ' ὁ μπάλο νὰ εἶναι πάλι
τέτοιος Ἀράπης καὶ τενεκές,
κι' ἀπὸ τὴν σάλα νὰ μὴ τὸν βγάλη
κανέννας δούλος, κανεὶς λαχές;

Ἀκοῦς τὸ μαῦρο αὐτὸ κοράκι
φετερὰ ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ σταθῇ
ἐμπρὸς ὅτ' ἄματι τοῦ Θεοδωράκη
καὶ σὰν καὶ πρῶτα νὰ χορδωθῇ,
καὶ νάχῃ μοῦτρα ν' ἀνοίξῃ στόμα
καὶ εἰς τὸ Στέμμα ἐμπρὸς ἀκόμα;

Ἀκοῦς ὁ μοῦργος καὶ ὁ προδότης
νᾶναι ἑστὸς ἰσοῦς τοὺς ἐν τοῖς πρώτοις,
καὶ νὰ γυρίζῃ μέσα ἑστὴ σάλα
καὶ ἡ Αὐλή του νὰ τὸν ὑμνῇ,
αὐτὸς ποῦ εἶναι γιὰ τὴν κρεμάλα,
αὐτὸς ποῦ εἶναι γιὰ τὸ σκαμνί;

Ἀκοῦς τὸ τέρας, ἀκοῦς ὁ σκύλος,
νᾶναι τοῦ Θρόνου ἀκόμη φίλος,
νὰ μᾶς σηκώνῃ ἀκόμη ράχη,
νὰ μᾶς σηκώνῃ ἀκόμη μῦτη,
αὐτὸς ποῦ πρέπει τὸ ὕψος νάχῃ
τοῦ Ἀη-Γιάννη τοῦ Καλυδίτη;

Αὐτὰ καὶ ἄλλα οἱ Κορδονάτοι
γράφουν μὲ πικὰ καὶ μὲ γεινάτι.
Κι' ἂν ξαναἰδοῦνε τὸ σκιάχτρο τοῦτο
σὲ νέο μπάλο τοῦ Παλατιοῦ,
τότε γιὰ πένα θ' ἀρπάξουν κροῦτο
καὶ θὰ τὸν κάνουν τοῦ ἀλατιοῦ.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

Π. Λοιπόν ἐπήγες 'στό χορό;
Φ. Δὲν 'πῆγα...
Π. Δὲν ἐπήγες;
Φ. Ἀμ' τί; νὰ πάω σὰν χαζὸς νὰ χάφτω μόνο μὺγαις;
Π. Πῶς τόπαθες, βρε Φασουλῆ;
Φ. Γιὰ νὰ 'ρωτᾷς, ζαγάρι.
Π. Χωρὶς ἐσένα ὁ χορὸς δὲν θάχε καμμιὰ χάρι.
Φ. Τὰ σκώμματα σου, Περικλῆ, παρακαλῶ ν' ἀφήσης,
γιατὶ ἐγὼ ἀπαξίω νὰ δώσω ἀπαντήσεις.
Π. Τί κρῖμα, μπούφο, νὰ μὴν πᾶς νὰ 'δῇς τὸν Δεληγιάννη;
μὴν πάλῃωσες τὸ φράκο σου καὶ λοῦσο πιά δὲν κάνει;
ἢ ὁ Σκουλούδης δὲν 'μπορεῖ νὰ σοῦ δανείσῃ κι' ἄλλο;
κάτι θὰ τρέχῃ βέβαια γιὰ νὰ μὴν πᾶς 'στὸν μπάλο.
Φ. Μήτε τὸ φράκο πάλῃωσε, μὴδ' ὁ Σκουλούδης, βλάκα,
ἐδῆλωσε πῶς δὲν 'μπορεῖ νὰ μοῦ δανείσῃ φράκα,
ἀλλὰ δὲν 'πῆγα 'στὸν χορὸν ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας
γιὰ νὰ 'μιλοῦν περὶ ἐμοῦ εἰς τὰς μεγάλας σφαῖρας.
Κι' ἂν κι' ἐστειλε ὁ Βασιλεὺς 'στό σπῆτι μου ἀμάξι
καὶ ἰδιαίτερον λακὲν νάλθῃ νὰ μὲ φωνάξῃ,
ὅμως ἐγὼ ἐκώφευσα μετὰ τῆς γυναικὸς μου,
γιατὶ παρασιγᾶθηκα κάθε καλὸ τοῦ κόσμου,
καὶ τώρα μόνον τάγαθὰ γυρεύω τούρανου,
κι' ἔτσι νὰ φέρεσαι καὶ σύ, ἂν ἔχῃς λίγο νοῦ.
Κι' ἂν 'πῆγαίνα, τί θάκανα;... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
σταυροί, κορδέλαις μπόλικαις, κουρέλια γιὰ σκουπίδια,
ἐπισημότητες πολλὰ καὶ ἄνθρωποι ἐν τέλει,
Δόρδοι μορφῆς ἐλεεινῆς, ὅπου κακό σου θέλει,
ἐσώβρακα μεταξωτὰ καὶ πόζα καὶ καμάρι,
μοῦτρα πολλὰ γιὰ μούντζωμα καὶ ράχαις γιὰ σαμάρι.
Κι' ἐγὼ μονάχος 'στὴ γωνιά μὲ δανεικὴ βελλάδα
νὰ δέωμαι τοῦ Σαββάθ, ποῦ σκέπει τὴν Ἑλλάδα,
νὰ δώσῃ κι' ἄλλα δάκτυλα σ' ἐμένα τὸ κοπέλι
νὰ φασκελώνω πῶς καλὰ τὸ ὕφος τῶν ἐν τέλει.
Κατόπιν νά! κι' ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Αὐλικόι,
τὸν ὕμνον τὸν Βασιλικὸν τοῦ παῖζ' ἢ μουσική,
κι' ἀρχίζουν τότε τὰ καρὲ καὶ τοῦ χοροῦ ὁ κρότος
καὶ νὰ σου ὁ Γεννήσαρλης 'στὴ μέση πρῶτος πρῶτος.
Αὐτὸν μιμοῦνται παρευθὺς κι' οἱ χορευταὶ οἱ ἄλλοι,
καὶ δὸς του πιά λαχάνιασμα, ξεθώωμα καὶ ζάλῃ,
κι' ἀλλόκοτοι παραλλαγαὶ καὶ μορφασμοὶ προσώπων,
ποῦ λέγεις ὅτι πράγματι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,
ὡς ὁ Δαρβίνος βεβαίω, κατάγετ' ἐκ πιθήκων,
κι' εἰς τούτους μόνον φαίνεσαι καὶ σὺ κι' ἐγὼ ἀνήκων.

Περνοῦν ἐμπρὸς σου ἡγήγοροι, τοὺς κάλους σου πατοῦν,
χωρὶς γιὰ τὰ πατήματα συμπάθειο νὰ ζητοῦν,
ἂν σὺ πονῇς ἢ δὲν πονῇς κανεὶς δὲν σ' ἐξετάζει,
μέσα 'στὴ φούρια τοῦ χοροῦ κανεὶς δὲν σὲ κυττάζει,
ἂν στέκεσαι σὰν κούτσουρο, κανεὶς δὲν σ' ἔχει ἐννοια,
ἀλλ' ἂν πηδᾷς, κρατεῖς καὶ σὺ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.
Καὶ νά! τριγύρω ντεκολτὲ καὶ ζωντανὰ κομμάτια,
καὶ ὄλαις βλέπουν, Περικλῆ, τὸν Βασιλῆα 'στὰ μάτια,
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς 'μπορεῖ καμμιὰ τῶν νὰ γυρέψῃ
καὶ γιὰ μεγάλη τῆς τιμῇ μαζί τῆς νὰ χορέψῃ.
Ἄν πάρῃ δὲ ὁ Βασιλεὺς καμμιὰ γιὰ τὸ χορὸ,
ἀκοῦς εὐθὺς ψιθυρισμοὺς 'στῶν ἄλλων τὸν σωρό:
«Ὅριστε ὑποκείμενο, ποῦ 'στό χορὸ ἐβγήκε!
τί διάβολο τῆς 'ζήλεψε; τί διάβολο τῆς 'βρήκε;»
Αὐτὰ καὶ ἄλλα τσαμπουνοῦν ὡς ἀδικημέναις
καὶ κάνουν μὲ τὸν Βασιλῆα πῶς εἶναι θυμωμέναις,
καὶ δείχνουν 'στὸν Γεώργιον πῶς διόλου δὲν ζηλεύουν
καὶ πῶς δὲν καταδέχονται μαζί του νὰ χορεύουν.
Καὶ βλέπεις νάξια χίλια δροὺ καὶ γλύκαις ζαχαρέναις,
καὶ βλέπεις κόρφους λαξευτοὺς καὶ πλάταις μαρμαρέ-
κι' ἂν μὲν ποσὼς φιλόσοφος ἐκ φύσεως δὲν εἶσαι, [γιατί
γιὰ κάθε μπράτσο ποῦ κυττᾷς ἀμέσως συγκινεῖσαι,
καὶ λὲς «ἐπτά 'μερόνικτα νὰ τῶχα μαξιλάρι,
κι' ἢ μέραις νᾶναι τοῦ Μαγιοῦ κι' ἢ νύκτες τοῦ Γεννάρη».
Αὐτὰ καὶ ἄλλα σκέπτεσαι κι' ἀδιάκοπα ρουφᾷς
καὶ μὲ τὰ μάτια σου ῥεχεται μονάχα νὰ τῆς φᾶς
καὶ πέφτουν καὶ τὰ σάλια σου καὶ ξεροκαταπίνεις...
ἂν ὅμως κάλπικο λεπτὸ γιὰ τίποτα δὲν δίνεις,
περιφρονεῖς καὶ τὸ κορμὶ τῆς κάθε πεταλούδας,
κι' ἀρχίζεις νὰ φιλοσοφῇς καὶ λέγεις ὡς ὁ Βούδδας:
«Περνᾶτε, κόραι τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ἐπιθυμίας,
ἐσεῖς ὅπου 'στὰ στήθη μας γεννᾶτε τρικυμίας.
Τὰς ἀφροπλάστους σάρκας σας κυττάζω ἀταράχως
κι' ἐνώπιόν των στέκομαι ἀκλόνητος σὰν βράχος.
Γνωρίζω τί σκεπάζεται μὲ τὰ φορέματά σας,
γνωρίζω τί ἐγκρύπτεται ὑπὸ τάρωμάτα σας,
τί γίνεσαι τὸ σφρίγος σας καὶ κάθε σὰρξ σκιρτῶσα,
πῶς ἢ ἀργὰ ἢ ἡρήγορα θὰ ληῶσουν κάλλῃ τόσα,
καὶ τότε 'στὴν σαπίλα των θὰ ἔλθω νὰ τρυφήσω
καὶ σὰν τὸν Χάμλετ νὰ τὰ 'δῶ καὶ νὰ φιλοσοφήσω.»
Ἔτσι λοιπὸν φιλοσοφεῖς περὶ τῆς οἰκουμένης
κι' ἀνυπομόνως τοῦ Σουπέ τὴν ὥραν περιμένεις,
καὶ τότε, ἂν Πρωθυπουργὸς ἢ διπλωμάτης εἶσαι,

Εἰς τὸν μπάλ' ὁ Θεοδωράκης λυπημένος καμαρώνει
κι' ἢ Ροζοῦ τὸν ἀγκαζάρει νὰ χορέψουν τὸ Κορδόνι.

ὡς Βασιλεὺς καὶ Τσάρεβιτς 'στό γεῦμα προσκαλεῖσαι,
ἀλλὰ σπρώχνεσαι καὶ σὺ καὶ σπρώχνεις μετὰ τοὺς ἄλλους
καὶ φέρνεις μετὰ 'στοῦ Σουπέ τῆς κόταις καὶ τοὺς γάλους
καὶ ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ τὰ σαλατικά του,
καὶ σὺ περὶ τὸ ἔλεος τοῦ Μεγαλειοτάτου.
Καὶ ὅποιος ἔχει, Περικλῆ, τὰ μέσα 'στό Παλάτι,
ποῦ συμπάνια ποῦ καὶ ποῦ 'στῶν ἄλλων τὸ γεινάτι,
ἀλλὰς μὴδὲ κὰν νερὸ δὲν βάθει 'στὰντερά του
καὶ τρεχεῖ γιὰ νὰ ποτισθῇ κατὰ τοῦ Ζαχαράτου.
Κι' ὅμα τελειώσῃ τὸ Σουπέ, ποῦ 'λίγα δὲν στοιχίζει,
τοῦ στήν σάλα τοῦ χοροῦ τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει,
καὶ ἀρρενικῶν καὶ θηλυκῶν ἀνάβουν τὰ καντύλια
καὶ δένουν τὰ καθίσματα μὲ τρίδιπλα μαντύλια,
καὶ ἔτσι δὲν 'βρίσκεις καθίσμα ἐμπρὸς σου νὰ κονέψῃς

καὶ ὅτι ἐφαρμάκωσες δλίγον νὰ χωνέψῃς.
Καὶ τότε βλέπεις, Περικλῆ, νὰ στέκῃ 'στὴν ἀράδα
ὁ κάθε τσαλαπετεινὸς κι' ἢ κάθε σουσουράδα,
καὶ φράκα καὶ ποδόγυροι σαλπάρουν ὀλοένα
καὶ σὺ γελάς μαζί μ' αὐτούς, κι' αὐτοὶ γελοῦν με σένα.
Κι' ἂν τύχῃ μὲς 'στὸν στρόβιλον καμμιὰ κυρὰ νὰ πέσῃ
καὶ κάποιον κάλτσα παρδαλὴ προβάλλῃ μὲς 'στὴ μέση,
ἔ! τότε εἰμπορεῖς νὰ πῇς πῶς εἶδες κάτι τί
κι' ὀλόρθον ἢ ἀνάμνησις τῆς κάλτσας σὲ κρατεῖ,
ἀλλέως τὸ χασμουρητὸ ἀρχίζει μὲς 'στῆς σάλαις
καὶ δέκα δέκα, Περικλῆ, κατακυρλᾷς τῆς σκάλαις,
καὶ πέρνεις τὸ ταμπάρο σου νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς,
ἄμα δὲ φθάσῃς σπῆτι σου κατευχαριστηθεῖς,
κυττάζεις πῶς σοῦ ἔδωσαν τέτοιο ταμπάρ' ὥραϊο,

ποῦ καὶ γιὰ ἓνα μαστραπὰ δὲν τὸ πουλᾷς ὅς' Ἑβραῖο.
 Κι' ἂν μὲν μπορῇς στὸν γυρισμὸ γι' ἀμάξι νὰ πληρώσης
 ἐκ πνευμονίας πιθανὸν νὰ μὴν τὰ κακαρώσης,
 ἀλλέως πέρνεις τῆς νυκτὸς τὸν καθαρὸν ἀέρα,
 καὶ τέλος, θεία χάριτι, πηγαίνεις ἐκεῖ πέρα,
 ποῦ τῶν Ἀγίων ὁ χορὸς κατὰ καλὴν μας μοῖραν
 εὐρῆκε τῆς ζωῆς πηγὴν καὶ Παραδείτου θύραν.
 Συντόμως καὶ κοντολογίῃς χωρὶς πολλὰ συμβάντα
 τῶν Ἀνακτόρων ὁ χορὸς τοιοῦτος εἶναι πάντα.
 Τοιοῦτον κι' ἀπαράλλακτον τὸν βλέπεις κάθε χρόνον,
 καὶ τοῦτο τὸ περίεργον ἐφέτος εἶχε μόνον,
 πῶς παρעורίσκετο ἐκεῖ μετὰ τῶν Βασιλέων
 κι' ὁ Πιρπινιᾶς Πρωθυπουργὸς καὶ μέγας Ναπολέων.
 Ὁ δὲ Τρικούπης, Περικλῆ, ἐφάνη στὸν χορὸν
 τοῦ Τσάρου Μεγαλόσταυρον στὰ στήθη του φορῶν,
 κι' οὐδὲ στιγμήν δὲν ἔπαυε παντοῦ νὰ τριγυρνᾷ,
 ὁποῦ θαρροῦσες πῶς αὐτὸς ἀκόμη κυβερνᾷ,
 καὶ χωρατάδες ἔκανε μὲ ὅλα τὰ σωστά του
 τοῦ Τσάρεβιτς, τοῦ Τσέρνοβιτς, τοῦ Μεγαλειστάτου,
 κι' ἐγέλα κάθε Βασιλεὺς καὶ πᾶσα ἐκλαμπρότης...
 ἀλλὰ κι' οἱ πρῶν Ὑπουργοί, Δραγούμης καὶ Βουλπιώ-
 ῆσαν ἐν μέσῳ τῆς Αὐλῆς καὶ τοῦ Ἐπιτελείου [της,
 σὰν ξεπεσμένα λείψανα πεσόντος μεγαλείου.
 Κι' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, μὲ ὕφος θλιβερόν
 μακρόθεν τὰ γενόμενα κι' ἐκεῖνος θεωρῶν,
 νέας πλεχτάνας Αὐλικὰς ὑπώπτευε καὶ δόλους
 κι' ἐνόμιζε πῶς ἔβλεπε ἀκάνθας καὶ τριβόλους.
 Π. Τοῦλάχιστον στοῦ Μοντολῶν δὲν πῆγες νὰ χαζέψης;
 Φ. Μὲ τὰς Πρεσβείας, Περικλῆ, δὲν ἔχω ἐπισκέψεις,
 γιὰτὶ σὲ τρῶν ἢ ὀρνιθες, ὅταν μαλάξης πίτεραι...
 ἀλλὰ κι' ἐκεῖ στοῦ Μοντολῶν τὰ ἴδια καὶ καλλίτερα...
 Κι' ἐκεῖ σταυροί, Γεννήσαρλης, καὶ πρόσωπα μεγάλα,
 καὶ μυίγαις ἐτριγύριζαν ἀμέτρηταις 'στὴ σάλα
 ὡς θέαμα πρωτοφανὲς καὶ στόλισμα τοῦ μπάλου...
 μὰ τόσον ἦτο πλούσιον καὶ τὸ Σουπὲ τοῦ Γάλλου,
 ποῦ ὅλοι κι' ὅλαις 'χόρευαν ὡσὰν ξεψυχισμέναις,
 κι' αὐταῖς ἢ μυίγαις φαίνεται πῶς ἦσαν πεινασμέναις,
 καὶ γιὰ νὰ φᾶν ἐδάγκωναν μετὰ μεγάλης λύσσης
 τὰ ντεκολτέ τῶν γυναικῶν κι' αὐτῆς τῆς Βασιλίσσης.
 Π. Ἄλλου δὲν πῆγες;

Πουθενά... κατ' οἶκον ἀνασκέλωσα
 καὶ πᾶσαν ματαιότητα τοῦ κόσμου ἐφασκέλωσα.
 Π. Πρέπει λοιπὸν τὴν μοῖρα μας νυχθημερόν νὰ κλαῖμε;
 κι' ἂν δὲν πηγαίνης στοὺς χοροὺς τί διάβολο θὰ λέμε;
 Φ. Τὸ χρέος μου τὸ ἔκαμα, καθὼς καταλαμβάνεις,
 καὶ ἦλθε κι' ἡ ἀράδα σου τὸ μέρος σου νὰ κάνης.
 Π. Καὶ τώρα, βρέ, τί ἀγαπᾷς;
 Φ.

Τί θέλω κι' ἀγαπῶ

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέστη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε εὐνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον ἑὸν, — δὴ 'στὸ λέει τρεῖς 'στὸ ξύδι,

τὸ ἐννοεῖς πολὺ καλὰ καὶ δίχως νὰ 'στὸ πῶ,
 καὶ σήκω τὸ στηλιάρι σου νὰ μὴν περνᾷ ἡ ὥρα...
 Π! Ὅρσε λοιπὸν 'στὴ ράχη σου μιὰ δυνατὴ σπαλῖρα

**Καὶ ὀλέγαις ποικελαῖς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείας.**

'Στὸ Κατάστημα ἐκεῖνο τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν
 τί θαυμάσιον Παζάρι κι' ἄληθως μοναδικόν.
 Ἐκεῖ βρίσκεις ὅ,τι θέλεις, καὶ μετὰξιν καὶ βελλοῦδα,
 καὶ πωλήτρια προβάλλει μὲ καὶ ἄλλη πεταλοῦδα,
 τὰ καλλίτερα κορίτσια, τὰ καλλίτερα κομμάτια,
 ὁποῦ κόσμος ξετρελλαίνουσι τὰ γλυκύτατά των μάτια,
 κι' ὡμορφότερα τὰ κάνει τοῦ ἐλέους των ἡ χάρις,
 καὶ δὲν ξέρεις τί ν' ἀφήσης, καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ πάρης.
 'Στὴν σακκούλα σὰς παράδες καὶ κανεῖς ὥς μὴν ποζάρης,
 ἀλλ' ὥς τρέξῃ ἄρον ἄρον 'στὸ περίφημο Παζάρι.

Τὴν προσεχῇ Παρασκευὴν ὁ Γκίζας ὁ μέγας,
 ὁποῦ μ' αὐτὸν 'στὸ φλάουτο δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
 ποῦν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ πῆς καὶ ἄλλο νὰ τ' ἀκούῃς,
 μέσα 'στ' Ὁδεῖον τὸ κοινὸν καλεῖ τῆς Πρωτευούσης
 εἰς μουσικὴν ἀπόλαυσιν καὶ συναυλίαν πρώτης,
 κι' εἰς ταύτην πᾶς τῆς μουσικῆς θὰ τρέξῃ θιασώτης.
 Ἐκεῖ Νικὸλ ὁ βιολιστὴς καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 κι' ὁ προσφιλεὺς Βελουδιός, ὁ πρῶτος εἰς τὸ πλάνο.

Πῶ! πῶ! Ἡμεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου
 εἰς σχήματα ποικίλα καὶ εἰς μυρία εἶδη.
 Πῶ! πῶ! Ἡμεροδεῖται καὶ φτήνεα ὅση θέλεις,
 'μπορεῖς καὶ μποναμάδες ἀκόμη νὰ τοὺς στέλλης.
 Τί ὡμορφοὶ ἀλήθεια καὶ τί χαριτωμένοι! ...
 ἐμπρός! κι' ὁ κύρ Ἀνέστης ἀγοραστὰς προσμένει.

Ἐμπρός 'στῆς «Ἀκροπόλεως» τὴν Χαλιμᾶ ριχθῆτε,
 ἂν θέλετε ἀληθινὰ νὰ εὐχαριστηθῆτε.
 Ἡ Χαλιμᾶ ἡ ξακουστὴ μὲ παραμύθια χίλια,
 ἢ Χαλιμᾶ ἡ ὡμορφὴ μὲ ζάχαρι 'στὰ χεῖλια,
 ὁποῦ διαβαίνουν γύρω τῆς ὀντάδες καὶ σεράγια
 κι' ἀφρόπλοισται Χανούμισσαις μὲ τῆς ἀγάπης μάγια,
 μὲ τοῦ σεβντᾶ ὀνειράτα, μὲ τοῦ σεβντᾶ σεκλέτια,
 μὲ χίλια δὴ ῥοδόσταμα, μὲ χίλια δὴ σερμπέτια.
 Ἐμπρός 'στῆς «Ἀκροπόλεως» τὴν Χαλιμᾶ ριχθῆτε
 καὶ ὅλοι κι' ὅλαις σὰς γι' αὐτὴν λεπτὰ μὴ λυπηθῆτε.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, δδὲ τοῦ Πρασταίου νοτιοῦτος πολὺς.